

дание има на лицето Му. Той търпи мъкитъ, за да стане човѣчеството щастливо. Но помни ли това честито човѣчество страданията на измъченигъ? По лицето на Спасителя има горчевина. Сякаш Той си казва: „Азъ страдамъ, за да бждатъ хората щастливи. А тѣ не разбиратъ моята жъртва. Тѣ се измъчватъ едни други. Силнитъ и богатитъ притѣсняватъ слабитъ и беднитъ. До кога ще трае това? Защо хората не разбератъ, че трѣбва да се обичатъ едни други?“

Мьониѣ дава образа и на тая голѣма обичъ въ скулптурната група „Блуденъ синъ“. Момъкътъ е прахосалъ по чужди земи наследството, що е взелъ отъ баща си. Неволята го накарала да се върне при него. Баща му го е хваналъ нѣжно за главата и го разпитва за страданията, които е преживѣлъ. Въ погледа на стареца има бащинска загриженостъ, но има и кротостъ, и съчувствие, и силна обичъ. „Богъ е баща на хората“, иска да каже скулпторътъ; „Той ги обича — както тоя старецъ обича сгрѣшилия свой синъ. Ако

видятъ, какъ се измъчватъ едни други, ако съзнаятъ, колко е страшна тѣхната ненаситностъ и колко деца, жени, мъже и старци страдатъ отъ нея, Той ще имъ прости. Но тѣ трѣбва да обикнатъ подолнитъ, които се трудятъ за тѣхъ. Който не обича другитъ, не може да бжде честитъ“.

Скулптурата на Мьониѣ е кротка. Тя не подучва работницитъ да се бунтуватъ, не ги насочва срещу богатшитъ. Художникътъ обича беднитъ, между които е прекаралъ цѣлъ животъ. Той ги изобразява каквито си сж, безъ да прибавя нѣщо отъ себе си, безъ да ги разхуба-

вява или да ги представя по-умни, отколкото сж. Той казва истината. Затова неговото изкуство е ценно. Като гледаме статуитъ и картинитъ му, сякаш чуваме самия Мьониѣ да ни говори: „Ето — такъвъ е човѣкътъ: такъвъ сж го направили страданията, неволитъ, грижитъ, борбата за хлѣбъ. Бива ли да остане и за напредъ такъвъ? Не е ли унижително за